

USNESENÍ

Vrchní soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě, složeném z předsedkyně senátu JUDr. Vladislavy Riegrové, Ph.D. a soudců, JUDr. Milady Uhlířové a JUDr. Ondřeje Kubáta, ve věci

navrhovatele: Arne Christoffer Svensson,
sídlem Štupartská 769/18, 110 00 Praha 1
zastoupen advokátem Mgr. Lukášem Máchalem
sídlem Plzeňská 1972/158, 150 00 Praha 5

za účasti: Společenství vlastníků jednotek pro dům Soukenická č.p. 1927
IČ 29017912
sídlem Soukenická 1927/9, 110 00 Praha 1
zastoupen advokátem Mgr. Michaelou Vilhelmovou
sídlem Na Můstku 383/1, 110 00 Praha 1

o vyslovení neplatnosti rozhodnutí Shromáždění účastníka ze dne 18. května 2017, odvolání navrhovatele proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 3.12.2014 č.j. 80 Cm 8/2018-111 ze dne 21. listopadu 2019

takto :

- I. Usnesení soudu prvního stupně s v bodě I. výroku, pokud jím bylo rozhodnuto o zamítnutí návrhu na vyslovení neplatnosti stanov, přijatých Shromážděním účastníka dne 18.5.2017, a to jejich článku VI., odst. 8, v části, jež zní: „Vlastník jednotky nebo spoluvlastníci jednotky mohou písemně zmocnit vlastníka jiné jednotky v domě nebo osobu s trvalým pobytem v domě jejich zastoupení na zasedání shromáždění a výkonu jejich hlasovacích práv“, jejich článku VI. odst. 18, jež zní: „Záležitost, která nebyla zařazena na pořad jednání shromáždění v pozvánce, lze rozhodnout jen se souhlasem tříčtvrtinové většiny přítomných členů společenství,“ článku VI. odst. 19, jež zní: „Společenství vlastníků bytového domu Soukenická č.p. 1927 deklaruje, že tento bytový dům je s ohledem na počet bytových jednotek v domě určen převážně k trvalému bydlení vlastníků, jejich rodinných příslušníků a nájemníků, nikoliv k poskytování ubytovacích služeb nebo opakovanému krátkodobému pronájmu kratšímu 3 měsíců. K využívání jednotky k poskytování ubytovacích služeb nebo opakovanému krátkodobému pronájmu je třeba souhlasu všech členů společenství. Shromáždění souhlas k užívání jednotky k poskytování ubytovacích služeb nebo opakovanému krátkodobému pronájmu neudělí nebo udělený souhlas odejme, existuje-li riziko, že poskytováním ubytovacích služeb nebo opakovaným krátkodobým pronájmem dojde k rušení nočního klidu, zvýšení bezpečnostního rizika v domě nebo na pozemku, neúměrnému zvýšení produkce komunálního odpadu uživateli domu nebo neúměrnému znečištění společných prostor domu nebo pozemku, anebo v minulosti již takový stav nastal“, mění tak, že nejde o rozhodnutí Shromáždění účastníka. Ve zbývajícím rozsahu bodu I. výroku se rozhodnutí soudu prvního stupně potvrzuje.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.

Shodu s prvopisem potvrzuje Marika Vincíbrová.

Odůvodnění:

1. Usnesením shora uvedeného čísla a data soud prvního stupně v bodě I výroku rozhodl takto: „Návrh na vyslovení neplatnosti rozhodnutí shromáždění společenství vlastníků jednotek pro dům Soukenická čp. 1927, IČO: 290 17 912, se sídlem Soukenická 1927/9, Nové Město, 110 00, Praha 1, ze dne 18.5.2017, kterým bylo schváleno znění nových stanov, se zamítá.“ V bodě II. výroku rozhodl takto: „Navrhovatel je povinen nahradit účastníkovi na účet jeho právního zástupce náklady řízení ve výši 22.400,- Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto usnesení.“
2. Z odůvodnění rozhodnutí se podává, že navrhovatel svůj nárok na vyslovení neplatnosti předmětného rozhodnutí Shromáždění účastníka uplatnil jednak z procedurálních důvodů, když tvrdí, že došlo k opakované změně původně včas zveřejněného návrhu nových stanov, další jednotlivé důvody neplatnosti spatřoval ve vztahu ke třem výslovně vymezeným ustanovením Stanov, konkrétně čl. VI, odstavce 8, 18, 19, jejichž znění soud posléze rovněž zjistil z provedeného dokazování, kdy v odstavci 8 je uvedeno: „Vlastník jednotky nebo spoluvlastníci jednotky mohou písemně zmocnit vlastníka jiné jednotky v domě nebo osobu s trvalým pobytem v domě k jejich zastoupení na zasedání shromáždění a výkonu jejich hlasovacích práv“, v odstavci 18 je uvedeno: „Záležitost, která nebyla zařazena na pořad zasedání při jeho ohlášení, lze rozhodnout jen se souhlasem tříčtvrtinové většiny přítomných členů společenství“, v odstavci 19 je uvedeno: „Společenství vlastníků bytového domu Soukenická čp. 1927 deklaruje, že tento bytový dům je s ohledem na počet bytových jednotek v domě určen převážně k trvalému bydlení vlastníků, jejich rodinných příslušníků a nájemníků, nikoliv k poskytování ubytovacích služeb nebo opakovanému krátkodobému pronájmu kratšímu 3 měsíců. K využívání jednotky k poskytování ubytovacích služeb nebo opakovanému krátkodobému pronájmu je třeba souhlasu všech členů společenství. Shromáždění souhlas k užívání jednotky k poskytování ubytovacích služeb nebo opakovanému krátkodobému pronájmu neudělí nebo udělený souhlas odejme, existuje-li riziko, že poskytováním ubytovacích služeb nebo opakovaným krátkodobým pronájmem dojde k rušení nočního klidu, zvýšení bezpečnostního rizika v domě nebo na pozemku, neúměrnému zvýšení produkce komunálního odpadu uživateli domu nebo neúměrnému znečištění společných prostor domu nebo pozemku, anebo v minulosti již takový stav nastal.“
3. Soud poté, co rekapituloval navrhovatelova tvrzení a jeho související argumentaci /vady v proceduře svolání jednání Shromáždění, nepřipustný zásah do práv navrhovatele jako vlastníka odstavcem 19 čl. VI. stanov, nezákonné omezení možnosti nechat se zastoupit v čl. VI. odstavci 8 Stanov, porušení ustanovení § 253 odst. 3 ve spojení s § 1221 občanského zákoníku v odstavci 18 čl. VI. Stanov/, popsal vyjádření účastníka k nim /ten považoval proceduru svolávání jednání Shromáždění za dodržanou, ustanovení § 253 občanského zákoníku nelze dle jeho přesvědčení na danou věc aplikovat, obsah stanov, týkajících se zmocnění, je praktický, obecný zmocněnec je obeznámen se situací v domě a není to na úkor zmocnitele, pokud jde o krátkodobé pronájmy, účastník předmětným způsobem postupoval na doporučení Městské části Praha 1, poskytováním krátkodobých pronájmů ze strany navrhovatele se zhoršila situace v domě, ostatní jsou omezení ve výkonu svého vlastnického práva/, dále vymezil zjištění, učiněná z provedeného dokazování, případně na základě shodného tvrzení účastníků, odkázal v odst. 6 odůvodnění rozhodnutí na právní úpravu, již považoval za dopadající na danou věc, načež shledal nedůvodnost uplatněného nároku, neboť napadené rozhodnutí shromáždění účastníka není v rozporu se stanovami ani právními předpisy, a je proto platné.
4. Soud dovodil řádnost svolání jednání shromáždění postupem dle ustanovení § 1207 odst. 1 a 2, občanského zákoníku. „Pokud navrhovatel namítal, že platně svoláno nebylo z důvodu pozměnění návrhu stanov připojených k pozvánce ve lhůtě kratší 15 dnů před konáním shromáždění, pak soud uzavírá, že se jednalo pouze o drobnou stylistickou přeformulaci čl. VI odst. 19 při zachování jeho smyslu respektive obsahu, takže tuto stylistickou úpravu nelze považovat za nedostatek podkladů, který by mohl představovat závalu při svolávání shromáždění společenství vlastníků, která by

mohla mít za následek neplatnost přijatých usnesení. Pokud navrhovatel namítal, že definitivní verze stanov projednávaná na předmětném shromáždění obsahovala článek o parkování, přičemž schválené znění tento článek neobsahuje, tedy že byl vypuštěn, pak soud konstatuje, že tato okolnost nepředstavuje závalu přijatého usnesení s možným následkem neplatnosti, jelikož usnášení schopné shromáždění společenství může potřebnou většinou rozhodnout o definitivním znění stanov na základě předloženého návrhu stanov, tedy i o vypuštění některých částí. Závadou by byl stav opačný.“

5. Ve vztahu k čl. VI. odst. 8 soud uvedl, že pro zastoupení na jednání Shromáždění je třeba aplikovat ustanovení § 441 odst. 1 občanského zákoníku, na čem případná odlišná úprava ve stanovách nemůže ničeho změnit. Navíc ustanovení v předmětných Stanovách výslovně nestanoví, že by se vlastník mohl nechat dát na jednání Shromáždění zastoupit pouze vlastníkem v domě nebo osobou s trvalým pobytem.
6. Ve vztahu k článku VI. odstavci 18 přijatých stanov soud dovodil, že s ohledem na úpravu, danou ustanovením §§ 1206-1208, se ustanovení § 253 odst. 3 občanského zákoníku nepoužije, použije se naopak ustanovení § 258 a následující občanského zákoníku.
7. Ve vztahu k článku VI, odstavci 19 se soud podrobně zabýval otázkou vlastnictví a související právní úpravou, včetně úpravy, zakotvené v čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Akcentoval úpravu, danou ustanovením § 1012 a 1175 občanského zákoníku a uzavřel, že navrhovatel své vlastnické právo vykonává způsobem, který ostatní vlastníky omezuje ve výkonu jejich zcela totožných práv. V tomto směru soud vyšel zejména z výsledků dvou vlastnic bytů, a to Jany M. a Ing. Marie P. byt' byly z procesního hlediska vyslýchány jako účastnice řízení. Soud konstatoval, že při poskytování krátkodobých pronájmů navrhovatelem v daném případě dochází k porušení stavebních a daňových předpisů. Soud neshledal rozporné s právními předpisy, pokud ostatní vlastníci prostřednictvím nejvyššího orgánu společenství omezili v souladu s ustanovením § 1208 písm. a/ vlastnické právo navrhovatele popsáním způsobem. Za účelově zužující výklad považuje soud výklad ustanovení § 1194 odst. 1, respektive 1189 odst. 1 občanského zákoníku tak, že rozhodnout popsáním způsobem o omezení vlastnického práva není v kompetenci Shromáždění.
8. Soud návrh jako nedůvodný zamítl a o nákladech řízení rozhodl dle ustanovení § 142 odst. 1 o.s.ř.
9. Ve včas podaném odvolání navrhovatel za použití podrobné argumentace namítal, že ustanovení čl. VI odst. 19 stanov představuje nezákonný zásah do vlastnického práva členů SVJ k jejich bytovým jednotkám a nespadá do působnosti SVJ, když předmětné ustanovení z hlediska svého obsahu nelze podřadit pod vymezení působnosti SVJ, představované správou, provozem a opravami společných částí domu a pozemku. Soudu v dané souvislosti odvolatel rovněž vytýká, že ve svém rozhodování vyšel výhradně z účastnických výpovědí dvou členů SVJ. Dále, ustanovení čl. VI odst. 18 stanov je v rozporu s § 253 odst. 3 ve spojení s § 1221 občanského zákoníku. Ustanovení čl. VI odst. 8 stanov je diskriminující vůči osobám, které v domě nemají trvalý pobyt. Odvolatel nesouhlasí se stanoviskem soudu, že z daného ustanovení Stanov nevyplývá, že by se vlastník mohl dát zastoupit pouze vlastníkem jiné jednotky v domě nebo osobou s trvalým pobytem v domě. Odvolatel je přesvědčen, že dané ustanovení bylo přijato s cílem zmařit navrhovateli možnost využít smluvní zastoupení na schůzích SVJ a oslabit jeho pozici jako člena SVJ.
10. Pokud jde o svolání předmětného jednání, je skutečností, že pozvánka na příslušnou schůzi shromáždění SVJ, konanou dne 18.5.2017, byla s příslušnými doklady, zejména s návrhem nových stanov, zveřejněna na webových stránkách SVJ. Nicméně v období do konání schůze byla zveřejněna pozměněná verze a rozhodováno bylo ještě o dále pozměněné verzi. Tedy došlo ke změně navrhovaného textu v kratší než 15 denní lhůtě. Odvolatel nesouhlasí se stanoviskem soudu, že šlo jen o stylistické změny. Do stanov byla oproti původnímu znění zakomponována úprava

parkování, ale tato změna byla ještě před hlasováním vypuštěna. Odvolatel navrhuje změnu napadeného rozhodnutí ve smyslu vyhovění návrhu.

11. Účastník ve svém vyjádření k odvolání poukázal na nízkou relevanci argumentů odvolatele. Pokud jde o namítanou neplatnost Stanov z procedurálních důvodů, tak navrhovatel byl na předmětné schůzi shromáždění účasten, byl si vědom znění schvalovaných stanov, nevzněl žádnou připomínku. V této souvislosti účastník podrobně popsal schvalovací proces při schvalování stanov, jenž je dle jeho přesvědčení souladný se zákonem.
12. Dále se účastník vyjádřil tak, že má za to, že ustanovení § 253 odst. 3 ve spojení s ustanovením § 1221 občanského zákoníku na danou věc nedopadá.
13. Dále účastník přdestřel argumentaci na podporu svého přesvědčení, že navrhovatel způsobem realizace svého vlastnického práva zasahuje do vlastnických práv ostatních vlastníků v rozporu s ustanovením § 1175 občanského zákoníku ve spojení s čl. 7 Listiny základních práv a svobod, kdy od okamžiku, co navrhovatel začal svůj byt krátkodobě pronajímat, výrazně se zhoršily poměry v domě, pokud jde o klid, čistotu a stav společných prostor, kdy opakovaně docházelo k narušování nočního klidu pozdními příchody těchto ubytovaných hostů. Ti často vyrušovali ostatní vlastníky zvoněním na jejich zvonky, když se nemohli dostat do domu. V dané souvislosti účastník poukázal na kontroly ze strany Policie ČR a ze strany Živnostenského úřadu MČ Prahy 1. Účastník zdůraznil, že ustanovení o zákazu poskytování ubytovacích služeb – krátkodobých pronájmu, do Stanov zakomponoval na doporučení MČ Prahy 1.
14. Při jednání odvolacího soudu účastníci řízení setrvali na svých procesních stanoviscích, navrhovatel prostřednictvím svého právního zástupce zdůraznil, že Shromáždění účastníka nemá takové oprávnění, jaké si přisvojilo daným rozhodnutím. V této souvislosti navrhovatel odkázal na dikci ustanovení § 1148 občanského zákoníku a zdůraznil, že ze strany společenství vlastníků nebyla učiněna žádná formální oficiální stížnost, respektive výzva ke zjednání nápravy. Dále poukazuje na skutečnost, že soud vyšel v podstatě z tvrzení typu, že jestliže se objeví prázdné flašky od drahého alkoholu, tak to nepochybně je důsledek počínání krátkodobých nájemníků. Uvádí, že se vytvořila taková atmosféra v domě směřující proti navrhovateli, že proběhla řada kontrol, například ze strany živnostenského úřadu. Poukazuje rovněž na skutečnost, že soud prvního stupně zdůrazňuje a poukazuje na tvrzené či předpokládané porušení veřejnoprávních předpisů ze strany navrhovatele a v tomto porušení veřejnoprávních předpisů spatřuje důvod pro přisvědčení postupu účastníka, jenž rozhodl tak, že ke krátkodobým nájům je potřeba souhlas všech vlastníků. Jinak navrhovatel setrval na svém přesvědčení o tom, že i v daném případě se uplatní kogentní ustanovení § 253 občanského zákoníku, dále namítá, že mu s ohledem na schválené znění stanov nebyla umožněna účast v zastoupení právním zástupcem. Pokud jde o schválené znění oproti včas zaslánému znění, tak schválené znění vykazovalo oproti včas zaslánému pouze stylistické změny.
15. Při jednání odvolacího soudu rovněž vystoupil osobně navrhovatel, který za pomoci tlumočení popsal okolnosti a postupy, za nichž krátkodobé pronájmy uskutečňoval, s tím, že od 3.3. 2020 přestal krátkodobé pronájmy poskytovat. V rámci svého přednesu navrhovatel „ostře nesouhlasil“ s výpověďmi svědkyň, které považuje za tendenční a lživé a poukázal na skutečnost, že v sousedství jedné ze svědkyň také jiný vlastník poskytoval krátkodobé ubytování.
16. Účastník při jednání před odvolacím soudem uvedl, že navrhovatel se předmětného jednání Shromáždění zúčastnil za přítomnosti tlumočnicka a právního zástupce, schválil program schůze, jediný byl při schvalování stanov přehlasován, stanovy byly schváleny platně. Zdůraznil dále, že příslušná pasáž stanov krátkodobé pronájmy nezakazuje, ale podmiňuje 100 % souhlasem ostatních vlastníků, je v souladu s prohlášením vlastníka. Jinak momentálně je v domě klid, protože krátkodobé pronájmy již nejsou ze strany navrhovatele poskytovány. Účastník navrhuje potvrzení napadeného rozhodnutí, soud učinil úplná a vyčerpávající odůvodnění na základě provedených

důkazů. Podaným návrhem uplatňuje navrhovatel své domnělé právo, kdy je přesvědčen, že většina se má přizpůsobit jemu.

17. Odvolací soud přezkoumal usnesení soudu prvního stupně podle ust. §§ 212, 212a o.s.ř., a po provedeném jednání / § 214 odst. 1 o.s.ř. / v jehož průběhu tlumočil tlumočnick Petr Bílek, odvolacím soudem ustanovený usnesením na čl. 143 spisu, dospěl odvolací soud k závěru o částečné důvodnosti odvolání.
18. Podle ustanovení § 245 zákona č.89/2012 Sb., občanského zákoníku, „na usnesení členské schůze nebo jiného orgánu, které se přiči dobrým mravům, nebo mění stanovy tak, že jejich obsah odporuje donucujícím ustanovením zákona, se hledí, jako by nebylo přijato. To platí i v případě, že bylo přijato usnesení v záležitosti, o které tento orgán nemá působnost rozhodnout.“
19. Podle ustanovení § 90 odst. 1 zákona č. 292/2013 Sb. v řízení o vyslovení neplatnosti rozhodnutí orgánu právnické osoby rozhodne soud o tom, že o rozhodnutí orgánu právnické osoby nejde, hledí-li se na něj, jako by nebylo přijato, i bez návrhu.
20. Úvodem odvolací soud konstatuje, že navrhovatel na své námitce neplatnosti stanov z procedurálních důvodů v podstatě nesetřval, v odvolacím řízení ostatně bylo zřejmé, že tato námitka je nedůvodná již v rovině tvrzení. Jak při jednání odvolacího soudu odvolatel připustil, změny stanov oproti včas zaslanému znění nebyly věcného rázu, jinak řečeno, stanovy, o nichž bylo na jednání shromáždění hlasováno, se od včas zaslané varianty věcně nelišily.
21. Pokud jde o schválené články stanov, výslovně napadené předmětným návrhem, tak především podle ustanovení § 253 odst. 3 občanského zákoníku „záležitost, která nebyla zařazena na pořad zasedání při jeho ohlášení, lze rozhodnout jen za účasti a se souhlasem všech členů spolku oprávněných o ní hlasovat.“
22. Podle ustanovení § 1221 věta první občanského zákoníku, nevyplyvá-li z ustanovení o společenství vlastníků něco jiného, použijí se přiměřeně ustanovení o spolku.
23. Je nepochybné, že znění stanov jak se podává z jejich čl. VI., odst. 19, bylo schváleno v podobě, odporující znění ustanovení § 253 odst. 3 ve spojení s ustanovením § 1221 věta první občanského zákoníku. Nelze přisvědčit stanovisku soudu, že ustanovení § 253 odst. 3 občanského zákoníku se v právním prostředí společenství vlastníků jednotek nepoužije, a to s ohledem na právní úpravu, danou ustanovením §§ 1206 až 1208 občanského zákoníku. Tato ustanovení předmětnou otázku /rozhodování o záležitosti, jež jako bod programu není uvedena na pozvánce/ neřeší, tedy cestou ustanovení § 1221 věta první občanského zákoníku je úpravu, danou ustanovením § 253 odst. 3 občanského zákoníku, třeba v právním prostředí společenství vlastníků jednotek použít. Shromáždění účastníka není oprávněno rozhodovat o tom, jak velké kvorum postačuje k souhlasu o rozhodování o záležitosti, jež nebyla zařazena na pořad jednání Shromáždění v pozvánce.
24. Pokud jde o otázku krátkodobých pronájmů bytu, tak odkaz soudu na dikci ustanovení § 1012 občanského zákoníku by měl uplatnění, ale v jiném typu řízení, respektive v řízení o jiném typu návrhu / žaloby/. Toto řízení by se týkalo vlastníků navzájem, nešlo by o řízení mezi vlastníkem a společenstvím vlastníků jednotek, ale mezi dotčenými vlastníky navzájem. Žaloba by vycházela z vlastnictví, nikoli z členství ve společenství vlastníků jednotek. Jinak řečeno, vlastník se může domáhat u soudu toho, aby jiný vlastník respektoval právo dalšího vlastníka na nerušený výkon jeho vlastnického práva, pokud další vlastník porušuje ustanovení § 1012 občanského zákoníku, nicméně Shromáždění společenství vlastníků /zde účastníka/ nemá právo /pravomoc/ svým rozhodnutím výkon vlastnického práva vlastníka omezit, jak bylo učiněno schváleným zněním stanov v článku 19 stanov a ani by nebylo aktivně legitimováni k podání „vlastnické“ žaloby ve sporu mezi jednotlivými vlastníky navzájem. Je jinak běžnou praxí, že soužití v domě bývá upraveno Domovním řádem, v rozsahu jejich příslušných pravomocí je možno obracet se na Městskou Policii či Policii České republiky, v jistém směru by mohla být dána pravomoc hygieniků. A pak je dáno právo vlastníka /vlastníků/ na soudní ochranu proti jinému vlastníkovi

„vlastnickou“ žalobou. Ale Shromáždění SVJ nemá oprávnění zasahovat do vlastnického práva způsobem, jak vysvítá ze schváleného znění článku VI. bod 19 stanov.

25. Pro úplnost odvolací soud podotýká, že pokud se účastník dovolává dikce ustanovení § 1175 občanského zákoníku a rovněž soud prvního stupně na ni odkazuje, opět platí, že příslušná argumentace může mít své místo, ale v řízení o jiném typu návrhu /žaloby/, jež by se týkalo vlastníků navzájem /obdobně viz výše/.
26. Pro úplnost odvolací soud uvádí, že rozhodnutí Shromáždění SVJ nemá charakter svépomoci ve smyslu ustanovení § 14 občanského zákoníku.
27. Pokud jde o článek VI. odst. 8 stanov, jenž zní tak, že „vlastník jednotky nebo spoluvlastníci jednotky mohou písemně zmocnit vlastníka jiné jednotky v domě nebo osobu s trvalým pobytem v domě k jejich zastoupení na zasedání shromáždění a výkonu jejich hlasovacích práv“, tak nelze učinit jiný závěr, než ten, že jiné než ve stanovách zakotvené zastoupení možné není. Takové znění stanov ovšem odporuje kogentnímu ustanovení občanského zákoníku ve vztahu k zastoupení. Shromáždění nemá oprávnění rozhodovat o tom, koho smí vlastník ustanovit svým zástupcem na jednání Shromáždění, hovoříme-li o zastoupení na základě plné moci. Odhlédnuto od toho, že by rovněž bylo v rozporu s kogentní úpravou zákonného zastoupení a opatrovnictví, pokud by byla zvažována možnost, že by se jednání Shromáždění mohli vlastníci zúčastnit jen osobně nebo v zastoupení, uskutečněného na základě plné moci.
28. Shrnutí: Usnesení Shromáždění účastníka, pokud jím byly schváleny navrhovatelem výslovně napadené části stanov, bylo přijato v záležitostech, o které Shromáždění nemá působnost rozhodnout. Podle ustanovení § 245 občanského zákoníku se na takové rozhodnutí hledí, jako by nebylo přijato. A odvolací soud v příslušném rozsahu změnil podle ustanovení § 220 odst. 1 o.s.ř. rozhodnutí soudu prvního stupně tak, že pokud jde o v bodě I. výroku odvolacího soudu vymezené rozhodnutí, nejde o rozhodnutí shromáždění účastníka.
29. Ve zbývajícím rozsahu odvolací soud rozhodnutí soudu prvního stupně, pokud jde o věc samu /bod I. výroku rozhodnutí soudu prvního stupně/postupem podle ustanovení § 219 o.s.ř. jako věcně správné potvrdil. Již v rovině tvrzení je zřejmé, že z procedurálního hlediska, tedy z hlediska postupu při svolání jednání shromáždění účastníka, jež se mělo týkat schvalování změny stanov, nedošlo ze strany účastníka k porušení zákona ani stanov účastníka V podrobnostech v otázce daných procedurálních postupů odkazuje odvolací soud na odůvodnění rozhodnutí soudu prvního stupně.
30. O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto dle ustanovení § 142 odst. 2 o.s.ř, ve spojení s ustanovením § 224 odst. 2 o.s.ř. Oba účastníci řízení byli částečně úspěšní.

Poučení :

Proti tomuto usnesení je dovolání přípustné, jestliže toto rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak /§ 237 o.s.ř./. Dovolání lze podat u soudu, který rozhodoval v prvním stupni, a to do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu. /§ 240 odst.1 věta první o.s.ř./ Přípustnost dovolání je dle § 239 o.s.ř. oprávněn zkoumat jen dovolací soud.

Praha 13. října 2021

JUDr. Vladislava Riegrová, Ph.D., v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Marika Vincíbrová.